

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ·РУСЕ·77

СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР ОТ ГРАД КЛУЖ

Симфоничният оркестър от град Клуж, СР Румъния, който имаше своята първа изява на 28 март, допринесе много да се обогати и издигне нивото на фестивала. Оркестърът е гостувал няколко пъти в град Русе, така че неговите качества са добре известни на публиката, а концертите му — очаквани винаги с голям интерес. Безспорно това е високорутинен ран във всяко отношение симфоничен оркестър — и като чисто професионална стойност, и като култура на изпълнението, и като музикално качество. Комплектуван от отлични инструменталисти, ръководен от толкова опитен диригент като Емил Симон, оркестърът с право се нарежда сред водещите състави не само в Румъния, но и в Европа.

Тържествена увертюра от Александър Йосифов прозвуча стройно, с блестящи медни духови, с богат и разно-

образен щрайх.

Интересна е трактовката на Щафан Руха в Концерт за цигулка и оркестър от Чайковски, подчинена на силно изразено романтично виждане, което търсеше всеки удобен момент за изява и в три те части на произведението. Като тип изразност интерпретацията на Руха се движеше в рамките на интимното преживяване, богато оцветено и нюансирано във всеки отделен момент. Това, което прави особено силно впечатление при изпълненията на Руха е красивата, наситена звучност (не е за пренебрегване и фактът, че цигуларят свири на Страдивариус), която пред полага пределно използване на възможността на инструмента.

Диригентът осигури изключително стриктен съпровод, което в случая беше съвсем нелека задача. Едновременно с това оркестърът създаде емоционален контраст, ураз-

новесяващ лиризма на солиста, и без да доминира, се превърна във водещ фактор.

Най-пълноценна представа за възможностите на състава даде симфоничната сюита „Шехеразада“ от Римски Корсаков. Многобройните солови арабески, с които е изпълнена партитурата, бяха блестящо осъществени от групите на дървените и медните инструменти. В това отношение би могло да се говори много за достойнствата на всеки изпълнител. Бих искала да спомена соната на концертмайстора, фоготиста, обониста, корниста, медната група като цяло. Щрайхът показва огромна темброво-динамична амплитуда, балансът между отделните групи бе постигнат като гъвкаво преливащо се единство. Творбата прозвуча стегнато, културно, съвременно, изчистена от сантименталности, към които лесно би могла да предразположи. Диригентът е търсил преди всичко колорита, като в дещо начало в преодоляване на тематичното еднообразие. И действително, произведението блесна с цялото великолепие на оркестрацията. Спецификата на частите беше постигната от дистанцията на повествованието, което още повече подчерта зрителните моменти в сюитата.

Изпълнението на Първа рапсодия от Енеску, която чух ме на бис, допълни впечатленията от великолепните възможности на този състав и внесе нюанса на силно емоционално излъчване, което се предаде и на публиката.